

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 28.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625817232/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

ge Pander; her gik Nordens Vikinger, vore Argonauter. See I der i Skoven St. *Jørgens* Gaard og Kirke? der stred han med Lindormen. I *Nyborg* boede Slangen, den krøb ud over Landet og krævede hver Dag sit Offer; Loddet faldt paa Kongens Datter, Ridder *Jørgen* frelst hende. Norden har ogsaa sin *Perseus* og *Andromeda*!»

»Oversatte fra Græsken!» sagde Manufacteuren med et Smil.

»Nei, originale, lige op af Jordbunden!» sagde *Holger* og *Jo*; »lad Bønderne her fortælle Dem! store Kobberporte under Jorden blive hver Midnat slaæde op og i; her brænde Troldlys over sjunkne Skatte, og De skal see, at inde paa de fyenske Marker ligge Stene, store som Huse; de ere af Troldhexe kastede fra *Taainges* høie Banke hen over Sundet! jo, vi seile her lige ind i *Sagnenes Rige*! *Lys*, som De snart skal see, havde engang Træ ved Træ, men der var en Skipper, som, da han gik hjemme fra, lærte af sin Moder at løse Vindene, og da han saa seilede hjemad og kom ved *Svendborg*, løste han dem saaledes, at der blæste en Storm, saa *Lyø Skove* gik bort. Og man kan endnu see, at det er sandt, der er ikke et Træ at finde paa *Lyø*!»

»Nu seer jeg mit fyenske Træ!» raabte *Frederik*, og Baaden styredes mod en kratbegroet Landrønge, hvor der stod et høit gammelt Træ, ikke udgaaet, men ved Vinden næsten bladløst; tusinde Fugle fløi skrigende op derfra, da vort Selskab sprang i Land; tæt ved tog en prægtig Hjort Flugten, saa let, saa svævende; en Hare løb afsted i modsat Retning. Alt tydede paa, at man var i et Paradis for Jægere.

I høit Græs, dyndvaadt fra den forrige Nats Regn, vandrede de afsted hen mod Skovhuset, hvor *Eiler* og hans Kone boede i stille Skovensomhed og passede de i Indhegningen indelukkede Dyr. De to gamle Ægtefolks hele Verden var Landodden her, deres Hovedstad Herregaarden, den de maaskee neppe to Gange i Aaret kom op til; om hvad der skete i den virkelige Verden selv, vidste de aldeles Intet, uden naar Sennen *Hans*, som havde den Lykke at være Tjener paa Herregaarden, lod et lille Ord falde fra Aviserne, men det glemtes strax igjen. *Hans* var netop nu i Skovhuset og ilede strax det unge Herskab imøde. Den gamle Kone tog sine Træskoe af, og stod med Hosesokker paa det brolagte Gulv.

»Hvorfor gjør hun det, Moer?» spurgte *Frederik*.

»Fordi jeg nok veed,« sagde hun, »at give dem Ære, som Ære